

- multidisciplinaire studie naar de groei en ontwikkeling bij kinderen van vier tot veertien jaar. Ned Tijdschr Tandheelkd 81: 22.
7. Richardson, S. A. (1970): Age and sex differences in values toward physical handicaps. J Health Social Behavior 11: 207.
  8. Rutzen, S. R. (1973): The social importance of orthodontic rehabilitation: report of a five year follow-up study. J Health Social Behavior 14: 233.
  9. Secord, P. F. (1953): Facial features and inference processes in interpersonal perception. In: R. Tagiule and L. Petrullo (eds.): Person perception and interpersonal behavior. Stanford University Press. Stanford.
  10. Tax, B., P. Heydendael, A. Ketelaar-Van Ierssel, J. Persoon en M. van 't Hof (1975): Waardering van gezondheid en tandverzorging bij Nijmeegse echtparen (I). Een

kijk op tanden en tandarts. Ned Tijdschr Tandheelkd 82: 23.

Oktober 1976.

Adres: B. Tax,
 Instituut voor Sociale Geneeskunde,
 Verlengde Groenestraat 75,
 Nijmegen.

REDACTIONEEL

PROF. DR. H. M. J. SCHEFFER
 OVERLEDEN

Op 19 juli jongstleden overleed in zijn huis te Maarn op de leeftijd van 68 jaar een der markante figuren uit de tandheelkundige beroepswereld uit de periode na de Tweede Wereldoorlog. Het hiermede aangegeven kader is ruim en dat is ook nodig. Immers Scheffer heeft zich niet op een beperkt werkgebied toegelegd, doch veeleer zijn activiteiten op een breed terrein ontplooid.

Nadat hij in 1936 in Utrecht was afgestudeerd, promoveerde hij drie jaar later in Berlijn op een proefschrift getiteld 'Experimentelle Untersuchungen über die reparativen Fähigkeiten der Zahnpulpa, mit besondere Berücksichtigung der Reaktion auf Calxyl- und Vitapulp-überkappung nach aseptischer Freilegung und Amputation gesunder Pulpen'. Daarna oefende hij te 's-Gravenhage de tandheelkundige praktijk uit tot hij in 1945 in militaire dienst trad. Na een diensttijd van drie jaar, waarin hij opklom tot Chef van de Tandheelkundige Dienst der Koninklijke Landmacht in de rang van reserve luitenant-kolonel, aanvaardde hij de functie van controlerend tandarts in Zeeland, Oost-Brabant en de Zuid-Hollandse Eilanden. Deze post bekleedde hij slechts vier maanden, want reeds op 27 oktober 1948 werd hij benoemd tot gewoon hoogleraar aan de Utrechtse universiteit om

onderwijs te geven in de Conserverende Tandheelkunde, een leeropdracht die 10 jaar later werd gewijzigd in de Sociale Tandheelkunde. Ook in Groningen was hij een achttal jaren docent in dit vakgebied tot 1968.

Het zwaartepunt van zijn loopbaan was gelegen in de bestuurlijke sfeer. Voor de eerste naoorlogse subfaculteit te Utrecht heeft hij als hoogleraar-directeur van het Tandheelkundig Instituut een grote mate van zelfstandigheid weten te verwerven. Tien jaar lang was hij voorzitter van de subfaculteit (1961-1971), voorts secretaris van de Academische Senaat (1964) en voor het academisch jaar 1965-1966 Rector Magnificus, de eerste en tot dusver enige tandheelkundige hoogleraar op deze eervolle post. Na de invoering van de W.U.B. was hij lid en tijdelijk voorzitter van de Universiteitsraad (1971-1972). Daarnaast fungeerde hij vele jaren als voorzitter van de bouwcommissie, een niet eenvoudige taak, die tot de bouw van het Tandheelkundig Instituut in de Utrechtse Uithof heeft geleid.

Van zijn bestuurlijke kwaliteiten werd ook op landelijk niveau ruimschoots gebruik gemaakt. Wij noemen hier: de commissie Buitenlandse Tandartsen, de Commissie Toelating Nederlands Oost-Indische Tandartsen, het voorzitterschap van de Nederlandse Vereniging voor Sociale Tandheelkunde, bestuurslid van Het Ivoeren Kruis en de cariëscmissie T.N.O.

Deze reeks van functies werd besloten met het voorzitterschap van de Centrale Commissie Aanmelding en Plaatsing Eerstejaarsstudenten, die in het leven werd geroepen toen bleek dat de grote toeloop van studenten naar de universiteiten regulering behoefde. Tevens bekleedde hij het voorzitterschap van de Plaatsingscommissie Eerstejaarsstudenten Tandheelkunde. Ook voor de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde fungeerde hij in tal van commissies. Voor zijn vele verdiensten werd Scheffer in 1975 onderscheiden met de benoeming tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

Resumerend kan worden gezegd dat aan de vormgeving en de consolidering van de tandheelkunde in Nederland in de kwart eeuw volgend op de Tweede Wereldoorlog door Scheffer een wezenlijke bijdrage werd geleverd. Mede aan zijn inzet is het te danken dat voor de positie en voor het aanzien van de tandheelkunde, zowel in de universitaire wereld als in de gezondheidszorg een bevredigende vorm tot stand werd gebracht. Naast zijn grote deskundigheid, ervaring en ook flair op bestuurlijk gebied kwamen hem hierbij vooral ook zijn diplomatieke gaven en zijn weinig tot polariseren geneigde natuur te stude.

v.S.